

Sygn. akt XXV C 1862/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział XXV Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Danuta Kowalik

Protokolant: protokolant sądowy Paulina Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 01 lutego 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko R. Ł.

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 15 października 2015 r. przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie sygn. akt XXV Nc 537/15 w części co do kwoty 19 473,27 CHF (dziewiętnaście tysięcy czterysta siedemdziesiąt trzy franków szwajcarskich dwadzieścia siedem centymów) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 14 145,79 CHF (czternaście tysięcy sto czterdzieści pięć franków szwajcarskich siedemdziesiąt dziewięć centymów) od dnia 3 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,

2. uchyla nakaz zapłaty w pozostałej części co do kwoty 1 769, 36 CHF (tysiąc siedemset sześćdziesiąt dziewięć franków szwajcarskich trzydzieści sześć centymów) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 1 682,79 CHF (tysiąc sześćset osiemdziesiąt dwa franków szwajcarskich siedemdziesiąt dziewięć centymów) i w tej części oddała powództwo oraz uchyla nakaz zapłaty w części orzekającej o kosztach procesu i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 962 zł (dziewięćset sześćdziesiąt dwa złotych) tytułem zwrotu części kosztów sądowych oraz kwotę 3 038 zł (trzy tysiące trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XXV C 1862/15

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w G., pozwem z 07 lipca 2015 r. (data nadania) wniósł o zasądzenie od pozwanego R. Ł. na swoją rzecz kwoty 21 242,63 CHF wraz z odsetkami umownymi karnymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 15 828,58 CHF od dnia 03 lipca 2015 r. do dnia zapłaty. Powód powołując się na wyciąg z ksiąg banku oraz dowód doręczenia pozwanemu pisemnego wezwania do zapłaty wniósł o wydanie nakazu zapłaty w oparciu o art. 485 § 3 k.p.c.

Sąd Okręgowy w Warszawie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 15 października 2015 roku w sprawie XXV Nc 537/15 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 28).

Pozwany R. Ł. złożył zarzuty od ww. nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował żądanie powoda co do zasady, jaki co do wysokości. Uzasadniając swoje stanowisko, zarzucił, że strona powodowa nie podała sposobu wyliczenia dochodzonej kwoty. Zaznaczono, że wyciąg z ksiąg bankowych ma charakter dokumentu prywatnego i nie potwierdza prawdziwości treści w nim zawartych, a poza tym powód nie wykazał prawidłowości wystawienia wyciągu z ksiąg. Z treści pozwu nie wynika też kiedy roszczenie powoda stało się wymagalne. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczeń powoda, które podlegają trzyletniemu terminowi przedawnienia. Zdaniem powoda w zakresie kapitału przedawnionymi są raty przypadające co najmniej do dnia 03 lipca 2012 r. Termin trzyletni przedawnienia ma także zastosowanie do odsetek umownych, odsetek karnych, opłat i prowizji (zarzuty k. 33-36).

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Pozwany R. Ł. (kredytobiorca) zawarł z powodem Bankiem (...) S.A. w dniu 05 maja 2009 r. umowę kredytu denominowanego w CHF nr (...) na zakup pojazdu marki B. (...). Umowa została zawarta na 5 lat od dnia jej zawarcia do 02 maja 2014 r. Na mocy tej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 37 574,14 CHF. Kredytobiorca oświadczył w umowie, że znane mu jest ryzyko zmiany kursu waluty, w której zaciągnął kredyt i związanych z nim ewentualnych dodatkowych kosztów (§ 1 ust. 1 umowy). Oświadczył też, że formułą liczenia wysokości stopy procentowej kredytu jest mu znana i zrozumiała (§ 1 ust. 7 umowy). W § 3 ust. 1 umowy zapisano, że oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego jest zmienne, ustalane jako iloczyn stopy kredytu lombardowego NBP i współczynnika ustalanego przez Bank. W dniu zawarcia umowy oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego stanowi czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Strony ustaliły, że spłata zadłużenia będzie następować w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych z dołu w okresach miesięcznych. Termin spłaty ustala się na 2 dzień miesiąca (§ 5 ust. 1 pkt a) umowy); spłaty kredytu należy dokonywać zgodnie z załączonym „harmonogramem spłat” (§ 5 ust. 2). Zgodnie z § 7 ust. 2 i 4 umowy, w przypadku braku spłaty w wyznaczonym terminie Bank nalicza odsetki w wysokości jak dla zadłużenia przeterminowanego. O powstaniu zadłużenia przeterminowanego Bank zawiadamia kredytobiorcę pisemnie. W § 15 strony ustaliły, że Bank może wypowiedzieć umowę kredytu w przypadku stwierdzenia, że warunki kredytu nie zostały dotrzymane, lub w razie zagrożenia terminowej spłaty kredytu z powodu złego stanu majątkowego kredytobiorcy (ust. 1). Termin wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni (ust. 2). Zgodnie z § 9 ust 1 pkt 1) i 2) ww. umowy, strony podpisały, tytułem zabezpieczenia, 05 maja 2009 r. umowę przewłaszczenia ruchomości oznaczonej co do tożsamości, a 07 maja 2009 r. umowę cesji praw z polisy ubezpieczeniowej. Pozwany podpisał także 05 maja 2009 r. oświadczenia o poddaniu się egzekucji oraz o poddaniu się egzekucji wydania rzeczy. Spłaty rat kredytu pozwany zobowiązał się dokonywać na rachunek bankowy nr (...) (§ 5 ust. 2). (umowa kredytu k. 85-88 wraz z załącznikami do k. 115, w tym umowa przewłaszczenia k. 89-95, umowa cesji praw z polisy k. 94-95, oświadczenie o poddaniu się egzekucji k. 97,98, harmonogram spłat k.100).).

Załącznik do umowy kredytowej z 05 maja 2009 r. stanowił harmonogram spłat określający wysokość każdej miesięcznej raty w trakcie obowiązywania umowy. Pozwany dokonał częściowej spłaty powziętego kredytu. Kolejne raty wpłacał nie zawsze zgodnie z harmonogramem zarówno co do wysokości rat, jak i terminu ich płatności. Ostatnią ratę, w wysokości 304,05 CHF – zamiast 662,28 CHF – wpłacił 02 maja 2015 r. Na dzień ten (po dokonaniu wpłaty) jego zadłużenie wyniosło

15 828,58 CHF, chociaż zgodnie z harmonogramem powinno wynosić 15 531,14 CHF (harmonogram k. 100-101, zestawienie wpłat na płycie CD k. 58).

Na skutek kradzieży pojazdu, którego dotyczyła przedmiotowa umowa kredytu, Bank (...) S.A. wystąpił do (...) S.A. o wypłatę stosownego odszkodowania. Ubezpieczyciel w piśmie z 16 kwietnia 2012 r. stwierdził, że wobec braku jednego z oryginalnych kluczyków samochodowych, co narusza zapisy OWU ubezpieczenia autocasco, nie znajduje podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za zgłoszoną kradzież pojazdu (pismo k. 120).

W związku z niewywiązywaniem się pozwanego z wiążącej strony umowy powodowy Bank wystosował do niego 28 maja 2015 r. wezwanie do zapłaty całości zadłużenia na łączną kwotę 21 086,39 CHF, wskazując, że kwota ta obejmuje niespłacony kapitał (15 828,58 CHF), odsetki umowne (297,00 CHF), odsetki karne (4 956,53 CHF) i opłaty (4,28

CHF). Termin zapłaty wyznaczono na dzień 07 czerwca 2015 r. Pozwany odebrał ww. wezwanie 08 czerwca 2015 r. (wezwanie k. 14, zpo k. 13).

Następnie w dniu 02 lipca 2015 r. wystawiony został wyciąg z ksiąg Banku (...) S.A., na podstawie którego ustalono, że zadłużenie R. Ł. wobec powoda wynosi 21.242,63 CHF, na którą to kwotę składają się:

- 15 8282,58 CHF – niespłacony kredyt
- 297,00 CHF – odsetki umowne naliczane za okres od 03 kwietnia 2012 r. do 02 maja 2014 r.
- 5.112,77 CHF – odsetki za zwłokę (karne) naliczane zgodnie z § 3.1. umowy za okres od 02 maja 2012 r. do dnia wystawienia wyciągu
- 4,28 CHF – opłaty

W wyciągu zaznaczono też, że, od dnia 03 lipca 2015 r. do dnia zapłaty powodowemu Bankowi należą się także od pozwanego dalsze umowne odsetki karne w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty zadłużenia przeterminowanego, tj. z tytułu niespłaconego kapitału 15 828,58 CHF (wyciąg z ksiąg k. 7, pełnomocnictwo k. 15).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych przez stronę powodową dokumentów.

Sąd na rozprawie w dniu 01 lutego 2017 r. dopuścił także dowód z przedłożonego przez powoda, w formie elektronicznej na płycie CD, szczegółowego wykazu dokonywanych przez pozwanego wpłat tytułem spłaty rat kredytowych (k. 58). Zastosowanie w tym przypadku ma, bowiem, art. 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2015.128 j.t. ze zm.) stanowiący, iż oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej (ust. 1). Dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki, spółki tworzone przez banki z innymi podmiotami, a także przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych (ust. 2). Jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, uznaje się, że czynność dokonana w formie, o której mowa w ust. 1, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności (ust. 3). Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym art. 7 ust. 1 ww. ustawy stanowi podstawę do stosowania w praktyce bankowej dokumentów elektronicznych, które na gruncie prawa procesowego należy uznać – na równi z oświadczeniem utrwalonym za pomocą pisma na nośniku tradycyjnym (papierze) – za dokument w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego. (postanowienie z 11 marca 2004 r., sygn. akt V CZ 12/04, Legalis nr 71855).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W razie wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza (art. 496 k.p.c.).

Okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy były pomiędzy stronami zasadniczo bezsporne. Pozwany nie kwestionował istnienia swojego zobowiązania wynikającego z umowy kredytowej co do zasady, a jedynie podnosił zarzut nieudowodnienia wysokości żądanej kwoty oraz zarzut przedawnienia.

Rozważając w pierwszej kolejności zarzut przedawnienia, należy wskazać, że roszczenie powoda jest niewątpliwie roszczeniem związanym z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 118 k.c., co oznacza, że podlega ono trzyletniemu okresowi przedawnienia.

W judykaturze istnieją dwa różne poglądy na kwestię przedawnienia roszczenia z tytułu zaległych rat kredytowych. Ten spór doktrynalny można było zaobserwować także w stanowiskach stron niniejszego procesu.

Strona powodowa podnosiła, że umowa została zawarta przez strony na czas do 2 maja 2014 r., nie doszło do wcześniejszego odstąpienia od umowy lub jej wypowiedzenia a więc umowa wygasła z dniem 2.05.2014 r., stąd termin przedawnienia roszczenia rozpoczął się z dniem 3.05.2014 r.

Z kolei pozwany swój zarzut przedawnienia oparł na koncepcji, iż wymagalność roszczeń z umowy kredytu powstaje z upływem następnego dnia po dniu płatności każdej z poszczególnych rat, który to pogląd Sąd orzekający podziela.

Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono stanowisko, że w myśl art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń banku do kredytobiorcy zarówno o zwrot udzielonego kredytu jak również roszczeń o zwrot poszczególnych jego rat wynosi 3 lata (wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2008 r., sygn. akt I CSK 243/08, Lex nr 496124). Zatem, wymagalność roszczeń z umowy kredytu powstaje z upływem następnego dnia po dniu płatności każdej z poszczególnych rat. Skoro poszczególne raty kredytu mają ściśle określoną datę spłaty, to każda z rat przedawnia się po trzech latach począwszy od dnia, w którym powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową. Innymi słowy przedawnienie każdej raty biegnie co do zasady osobno od momentu terminu jej płatności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1361/13, LEX nr 1458942).

Słusznie zauważył także Sąd Okręgowy w Łodzi, że odmienne postrzeganie sprawy stawia bank w uprzywilejowanej pozycji wobec drugiej strony umowy. Bank mógłby wówczas naliczać odsetki za opóźnienie i dochodzić zapłaty wymagalnych rat a zarazem dłużnikowi nie biegnie termin przedawnienia. Doprowadziłoby to do sytuacji, że w przypadku długoletnich kredytów, wierzyciel nawet po kilkudziesięciu latach mógłby twierdzić, iż jego roszczenie jest nieprzedawnione i miałby możliwość przesunięcia terminu przedawnienia dokonując dopiero po wielu latach wypowiedzenia całej umowy, lub – jak ma to miejsce w rozpoznawanej sprawie – czekać aż upłynie okres na jaki umowa została zawarta (uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi – Wydział Cywilny Odwoławczy, z 03 października 2016 r., sygn. akt III Ca 890/16, Portal orzeczeń SO w Łodzi).

Należy także mieć na uwadze, że zgodnie z art. 119 k.c. terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną, co również dowodzi, że argumentacja przyjęta przez stronę powodową w toku niniejszego postępowania godzi w wolę ustawodawcy, który normując instytucję przedawnienia miał głównie na celu ochronę dłużnika przed zbyt długotrwałym pozostawaniem w stanie niepewności.

Następnie należy zaznaczyć, że zgodnie z ogólną regułą zawartą w art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Roszczenie staje się wymagalne natomiast wówczas, kiedy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 1991 r., sygn. akt III CRN 500/90 Legalis nr 27236). Ustawa nie definiuje wprawdzie pojęcia wymagalności, w doktrynie przyjmuje się jednak zgodnie, że należy przez wymagalność rozumieć stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny o charakterze obiektywnym, którego początek następuje w chwili, gdy wierzytelność zostaje uaktywniona (Piotr Nazaruk Komentarz do art. 120 Kodeksu cywilnego, System Informacji Prawnej LEX).

Warto przy tym podkreślić, że całość powyższych rozważań rozciąga się także na związane z umową świadczenia uboczne. Odsetki od udzielonego kredytu bankowego są bowiem elementem składowym świadczenia głównego stron umowy kredytu, stanowią bowiem, z jednej strony cenę płaconą przez kredytobiorcę za korzystanie z oddanych mu do dyspozycji środków finansowych banku, z drugiej zaś strony - wynagrodzenie pobierane przez bank za udostępnienie kredytobiorcy tych środków (wyrok Sądu Najwyższego z 04 listopada 2011 r., sygn. akt I CSK 46/11, LEX nr 1102253).

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że pozwany zaprzestał od maja 2012 r. regulować swoje zobowiązanie wynikające z umowy z 05 maja 2009 r. Nie ulega też wątpliwości, że wobec tego powód uzyskał prawo naliczania odsetek za opóźnienie (od daty wymagalności raty) oraz prawo do wystąpienia z powództwem o zasądzenie kwot

tych rat, co do których termin płatności upłynął i które w związku z tym stały się wymagalne. Nadto powód zyskał uprawnienie do wypowiedzenia umowy kredytu i postawienia kredytu w stan natychmiastowej wykonalności. Strony zapisały, bowiem, w § 15 umowy, że Bank może, zachowując 30-dniowy termin wypowiedzenia, wypowiedzieć umowę kredytu w przypadku stwierdzenia, że warunki kredytu nie zostały dotrzymane. Skorzystanie z tego rozwiązania powoduje to, że całość niespłaconego kredytu staje się natychmiast wymagalna, co oczywiście rozciąga się na wszystkie pozostałe i przyszłe raty. Jednakże powodowy Bank nie skorzystał ze swojego prawa, co nie może stać się przyczyną negatywnych konsekwencji dla pozwanego. Powód, jako podmiot profesjonalny, zapewne w trakcie swojej działalności niejednokrotnie spotykający się z przypadkami niespłaconych terminowo kredytów, powinien był podjąć w odpowiednim czasie środki zmierzające do ochrony swoich interesów. Tymczasem powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty zaległych rat wraz z naliczonymi odsetkami dopiero rok po wygaśnięciu łączącej strony umowy.

W ocenie Sądu, pozwany słusznie podniósł zarzutu przedawnienia. Pozwany wskazywał, że jego zdaniem przedawnione są raty przypadające co najmniej do dnia 03 lipca 2012 r., z racji tego, że pozew został wniesiony 03 lipca 2015 r. Na marginesie jedynie Sąd zauważa, że co prawda pozew został opatrzony datą 03 lipca 2015 r., ale dla celów procesowych istotna jest data nadania pisma w placówce pocztowej, lub data złożenia go w biurze podawczym Sądu. Powód wysłał pozew za pośrednictwem Poczty Polskiej w dniu 07 lipca 2015 r. (koperta k. 18). Tym samym, zgonie z dyspozycją art. 123 § 1 pkt.1 k.c., przerwany został bieg przedawnienia roszczenia z tytułu zaległych rat kredytowych.

Strony ustaliły, że spłata zadłużenia, z tytułu kredytu, będzie następować w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych z dołu w okresach miesięcznych, a termin spłaty ustalono na 2 dzień miesiąca (§ 5 ust. 1 pkt a) umowy). Mając na uwadze, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli gdy minął termin jego płatności, a dla każdej z rat kredytowych termin ten ustalony jest odmiennie, poszczególne raty przedawniały się po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata kredytu powinna zostać spłacona, co określa harmonogram stanowiący załącznik do umowy.

Wobec powyższych rozważań, Sąd uznał, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu co do niespłaconych rat, których termin płatności upłynął na trzy lata przed dniem złożenia pozwu. Zatem należy uznać, że termin przedawnienia upłynął dla niezapłaconych rat, których termin płatności przypadał: do dnia 02 maja 2012 r. (w części niespłaconej), do dnia 04 czerwca 2012 r. (02 czerwca 2012 - sobota) i do dnia 02 lipca 2012 r.

Co do kwestii udowodnienia żądania powoda, Sąd wypowie się jeszcze w dalszej części uzasadnienia, a w tym miejscu należy wskazać, że pomocny dla ustalenia wysokości przedawnionej części roszczenia jest przede wszystkim harmonogram spłat (k.100) oraz wykaz wpłat, które zostały przedłożone przez stronę powodową (płyta CD k. 58).

Z rozliczenia wpłat wynika, że ostatniej wpłaty 304,05 CHF dokonano 02 maja 2012 r., a na koncie pozostało niespłacone saldo kredytu w wysokości

15 828,58 CHF. Natomiast z harmonogramu spłat wynika, że rata płatna do dnia 02 maja 2012 r. powinna wynosić 662,28 CHF. Zatem co do raty majowej pozwany zaległ w płatności 358,23 CHF. Natomiast co do dwóch kolejnych ww. rat, co do których żądanie zapłaty uległo przedawnieniu, wynoszą one po 662,28 CHF.

Reasumując, roszczenie Banku, co do zaległych rat kapitału, Sąd uznał za przedawnione co do sumy 1 682,79 CHF.

Jak zostało już wcześniej podkreślone, przedawnieniu uległo także roszczenie odnośnie zaległych odsetek. W tym zakresie Sąd posłużył się rozliczeniem rachunku - (...) załączonym do akt (k.117-118), w którym szczegółowo wykazano w jaki sposób i jakiej wysokości naliczane były poszczególne odsetki umowne i karne.

Na tej podstawie sąd uznał, iż przedawnieniu uległy odsetki umowne naliczane:

- od dnia 03 maja 2012 r. do dnia 08 maja 2015 r. – 4,53 CHF

- od dnia 09 maja 2012 r. do dnia 04 czerwca 2012 r. – 21,39 CHF

- od dnia 05 czerwca 2012 r. do 02 lipca 2012 r. – 21,3 CHF

- od dnia 03 lipca 2012 r. do 06 lipca 2012 r. – 2,92 CHF ($22,56/31 = 0,7277$ ($\sim 0,73$); $0,73 \times 4 = 2,92$)

Suma odsetek umownych uległych przedawnieniu wynosi 50,14 CHF.

Podobnemu wyliczeniu Sąd poddał odsetki karne za zwłokę, ustalając, że przedawnieniu uległy odsetki karne naliczane:

- od dnia 02 maja 2012 r. do dnia 09 maja 2012 r. – 1,84 CHF

- od dnia 10 maja 2012 r. do dnia 03 czerwca 2012 r. – 6 CHF

- od dnia 04 czerwca 2012 r. do dnia 01 lipca 2012 r. – 18,76 CHF

- od dnia 02 lipca 2012 r. do dnia 06 lipca 2012 r. – 5,55 CHF ($34,41/31 = 1,11$; $1,11 \times 5 = 5,55$) (k.117-118).

Suma odsetek karnych uległych przedawnieniu wynosi 32,15 CHF.

Na podstawie powyższych obliczeń Sąd uznał, że roszczenie Banku (...) S.A. wobec R. Ł. z tytułu niespłaconej części kredytu uległo przedawnieniu co do łącznej kwoty 1.765,08 CHF.

Co do podniesionego zarzutu braku odpowiedniego udowodnienia wysokości roszczenia i sposobu jego wliczenia, Sąd uznał zarzut ten za chybiony.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że powód wystąpił z żądaniem wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie art. 485 § 3 k.p.c. w tym celu załączono do pozwu wyciąg z ksiąg powodowego banku opatrzony pieczęcią banku i podpisany przez uprawnioną do tego osobę (pełnomocnictwo k. 15) oraz wezwanie do zapłaty skierowane do R. Ł. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Tym samym powód spełnił przesłanki wymienione w art. 485 § 3 k.p.c., zgodnie z którym, Sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty. Zatem, na etapie wniesienia pozwu powód w sposób wystarczający udowodnił swoje roszczenie, co umożliwiło Sądowi pozytywne rozpatrzenie jego wniosku o wydanie nakazu zapłaty.

Faktem jest, że załączony do pozwu wyciąg z ksiąg banku nie stanowi w rozumieniu obowiązujących przepisów prawa dokumentu urzędowego, a jedynie może być uznany za dokument prywatny. Stosownie do treści art. 95 ust. 1 Prawa bankowego księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Jednak jak wynika z art. 95 ust. 1a ww. ustawy, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Dlatego też rozstrzygając spór Sąd kierował się całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Zgodnie z ogólną regułą z art. 6 k.c. i w myśl art. 232 k.p.c., który odpowiada temu przepisowi na gruncie prawa procesowego, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że strona powodowa składając pozew powinna udowodnić fakty, które w jej ocenie świadczą o zasadności powództwa.

Bank powodowy, pomimo zwiększenia się zakresu jego obowiązku dowodowego ze względu na przywołaną wyżej regulację prawa bankowego, na dalszym etapie postępowania sprostował ciążącemu na nim obowiązkowi i zdaniem Sądu

wykazał zarówno zasadność, jak i wysokość swojego roszczenia – pomijając jego część, która uległa przedawnieniu. Powód zgłosił dowody wskazujące na istnienie i wysokość zobowiązania pozwanego z zachowaniem dwutygodniowego terminu od dnia, w którym wynikła potrzeba ich powołania, to jest od doręczenia mu zarzutów od nakazu zapłaty. Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miał przede wszystkim harmonogram spłat, tabela wpłat (na płycie CD) oraz rozliczenie rachunku nr (...), na który zgodnie z umową pozwany miał wpłacać kolejne raty, gdzie wykazano w jaki sposób i jakiej wysokości naliczane były poszczególne odsetki umowne i karne.

W tym miejscu wymaga zaznaczenia, że Sąd za nieudowodnione uznał jedynie żądanie zapłaty opłaty w wysokości 4,28 CHF, która nie znalazła uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym. Także strona powodowa nie wykazała w żadnym piśmie na jakiej podstawie opłata ta została naliczona.

Należy zauważyć, że w chwili wytoczenia powództwa Bank (...) S.A. nie miał obowiązku składania całej dokumentacji związanej ze sprawą. Powód nie musiał zakładać, czy w ogóle, a jeśli jak to jakie zarzuty podniesie strona pozwana.

Pozwany nie zakwestionował prawdziwości złożonych do akt sprawy przez powoda dokumentów takich jak harmonogram spłat, rozliczenia rachunku, czy tabela wpłat i zawartych w nich rozliczeń. Nie wnosił także o dopuszczenie innych dowodów w sprawie. Wreszcie, należy zauważyć, w także w zarzutach pozwany zasadniczo przyznał się do swojego zobowiązania wskazując, że przedawnieniu uległa jedynie tylko jego część.

Podsumowując, Sąd uznał za zasadne roszczenie powoda w części, tj. w zakresie;

- niespłaconego kredytu co do kwoty 14 145,79 CHF
- umownych odsetek kapitałowych co do kwoty 246,86 CHF
- odsetek za zwłokę co do kwoty 5 080,62 CHF

łącznie 19 473,27 CHF.

Mając na uwadze powyższe nakaz zapłaty należało utrzymać w mocy co do kwoty

19 473,27 CHF wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 14 145,79 CHF od dnia 03 lipca 2015 r. do dnia zapłaty, natomiast uchylono nakaz zapłaty w pozostałej części co do kwoty 1 769,36 CHF wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 1682,79 CHF i w tej części oddalono powództwo (jako przedawnione co do kwoty

1 765,08 CHF i nieudowodnione co do kwoty 4,28 CHF).

Nakaz zapłaty został uchylony również w zakresie orzeczenia o kosztach i ostatecznie o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał sprawę w ok. 92 % a pozwany w ok. 8 %. Na koszty sądowe składała się opłata od pozwu w wysokości 1074 zł uiszczona przez powoda oraz opłata od zarzutów w kwocie 3 300 zł uiszczona przez pozwanego. Sąd, stosownie do wygranej każdej ze stron, rozliczył poniesione przez nie koszty sądowe i ich różnicę w kwocie 962 zł zasądził od pozwanego na rzecz powoda; podobnie, orzekając o kosztach zastępstwa procesowego, na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd miał na uwadze koszty należne powodowi od pozwanego oraz koszty należne pozwanemu od powoda i wobec tego zasądził różnicę od pozwanego na rzecz powoda w wysokości 3 038 zł.